

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: KRAJ 054 Ime:

Nadimak/pseudonim: /izbrisano/

Adresa:

Telefon: Datum rođenja: /izbrisano/ Pol: /izbrisano/

Nacionalnost: Bošnjak Vjeroispovijest: muslimanska

Trenutno zanimanje: Prethodno:

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 11. 10. 1995.

Razgovor(e) vodili: Gurjot Singh Malhi i Reidar Beckmann

Prevodilac: Adisa Karamuratović

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: niko

Potpis: /izbrisano/

IZJAVA SVJEDOKA:

Dana 5.-7. i 10. oktobra 1994. predstavnicima Suda dao sam potpisanu izjavu. Ovom izjavom je potvrđujem, te dajem informacije koje je dopunjavaju.

U logor Batković prebacili su me 30. 6. 1992. godine.

Trojicu muslimanskih zatvorenika, Fikreta Smajlovića "Piklića", Džemala Zahirovića "Špajzera", takođe zvanog i "Đango", te Esada Bekrića "Policajca", Srbi su ovlastili da tuku druge zatvorenike. Oni su zatvorenike tukli svaki dan. Svakoga dana, nekoliko puta dnevno, ta trojica, zajedno sa srpskim stražarima, tukli su grupu zvanu "specijalci" koja se sastojala od deset do dvanaest zatvorenika. Tukli su ih ujutro, u podne i uvečer. Gore spomenuta trojica gotovo su ih uvijek tukla u vrijeme kad su se dijelili obroci. Tokom svog zatočeništva u Batkoviću svojim sam očima mnogo puta vidio kako ta trojica tuku zatvorenike.

"Piklić" je bio najsuroviji. On je ljude tukao kad god i kako god bi mu se prohtjelo. I mene je "Piklić" jednom udario. "Piklić" je nosio maskirnu uniformu i dugačku palicu koju je zvao "Amerikanka". Tu palicu objesio bi na zid u hangaru iznad glave čak i kad je spavao. Zatvorenike je tukao šakama, udarao ih nogama i tukao metalnom kopčom svog vojničkog opasača. Svaki dan, prije nego bi počeo tući, "Piklić" bi došao i stao na vrh humke ispred hangara da bi izgledao još viši i još veći.

"Špajzer" je zatvorenike tukao kamenom, šakama, stolicom, palicom i komadom drveta (dugačkim oko dvadeset centimetara, koji je služio za miješanje hrane pri kuvanju). On je nosio civilnu odjeću.

Esad Bekrić "Policajac" nosio je maskirnu uniformu, a zatvorenike je tukao šutirajući ih nogama.

Ta su trojica zatvorenike tukli toliko puta i danomice da mi je vrlo teško sjetiti se detalja baš svakog premlaćivanja.

Jednom su dvojica zatvorenika, Andrija (Hrvat) i Kamberi (Albanac) pobjegli iz logora i probili se do Brezova Polja gdje su ih uhvatili. Vratili su ih u logor i stavili ih u grubu "specijalaca". Pali su u ruke "Pikliću" za specijalni tretman. On ih je vrlo često tukao i zvao ih "bjeguncima". "Piklić" bi ponekad došao u vrijeme obroka i prosuo im jelo, tako da su vrlo često ostajali bez hrane. Lica su im bila izobličena od svakodnevnih batina, jedva ih se moglo prepoznati. Zapravo, to je vrijedilo za sve zatvorenike iz grupe "specijalaca", i njihova su lica bila izobličena od svakodnevnog premlaćivanja.

Sjećam se jedne prilike kad je "Špajzer" tukao Aliju "Konjanika". "Špajzer" ga je prozvao da izađe iz hangara i naredio mu da klekne. "Špajzer" ga je šutirao, udarao ga palicom, uzeo kamen veličine glave, udario Aliju u kičmu i oborio ga na zemlju. Nastavio ga je tući stolicom. Taj sam incident vidio vlastitim očima.

Razgovjetno se sjećam još jednog incidenta. U logor su doveli pet zarobljenika, koji su rodom bili iz Teočaka, ali su ih uhvatili u Sremskoj Rači. Ne sjećam se datuma, ali

bilo je još ljeto, mora da je to bilo negdje u augustu 1992. Vlastitim sam očima vidio “Špajzera”, “Piklića” i srpske stražare kako tuku tih pet zarobljenika u krugu logora izvan hangara. Tukli su ih cijele noći. Tukli su ih, gazili ih i skakali im po leđima, udarali ih nogama. Ujutro su dvojica od tih pet zarobljenika umrla. Vidio sam njihova tijela umotana u ćebad napolju pored hangara. Jedan od trojice koji su preživjeli stavljen je u grupu “specijalaca” što je značilo da će ga svaki dan tući, a drugi je nakon nekog vremena razmijenjen. Ne znam njihova imena.

Mnogih bi dana, prije večernje prozivke, malo otvorili vrata hangara i zatvorenicima naredili da istrčavaju napolje kroz odškrinuta vrata. “Piklić”, “Špajzer” i nekoliko stražara u hangaru bi tukli zatvorenike i naredivali im da brže istrčavaju napolje. Stražari napolju takođe su tukli zatvorenike. U jednoj takvoj prilici, “Piklić” me u hangaru jako udario po glavi metalnom kopčom svog vojničkog opasača. Potekla mi je krv, a kasnije sam dobio veliku kvrgu na glavi. Nije mi pružena nikakva ljekarska pomoć.

Jednog jutra, moglo je to biti početkom septembra 1992., dežurni zatvorenici su mi rekli da je “Piklić” u drugom hangaru ubo zatvorenika Omera iz Brčkog. Omera su u kritičnom stanju odvezli u bolnicu u Bijeljini. Petnaest dana nakon toga, Omer se vratio iz bolnice i doveli su ga u moj hangar. Još uvijek je nosio bolničku pidžamu. Imao je zavoje preko prsa. “Piklić” je ušao u moj hangar i preda mnom se izvinuo Omeru što ga je ubo. Omer je odbio da primi izvinjenje. Omer nam je ispričao kako ga je ovaj ubo. Reкао je da je toga dana rano ujutro “Piklić” ušao u hangar. Bio je jako pijan i počeo je vikati na zatvorenike. Omer je ustao i pokušao “Piklića” smiriti. “Piklić” je potegao bajonetu i ubo Omera u leđa. “Piklić” nije dopustio drugim zatvorenicima da pomognu Omeru, ali su neki drugi ipak pritekli Omeru u pomoć i pozvali dežurne stražare, tako da su Omera odvezli u bolnicu. Omer je razmijenjen potkraj septembra 1992.

Tokom mog zatočeništva u Batkoviću, sedmicu dana su me svaki dan vodili na prisilni rad u sela Atmačići, Janjari i Glinje. Bekrić i srpski stražari u pratnji svaki bi dan odvodili petnaest do dvadeset zatvorenika. Odveli bi nas u napuštene muslimanske kuće. Bekrić bi nam rekao šta da iz kuća uzimamo. Iz tih napuštenih muslimanskih kuća uzimali smo televizore, pokućstvo, odjeću, mašine za pranje rublja i druge stvari, tovarili ih na traktore i kamione, a onda bi ih Srbi nekamo odvozili. Stoku iz tih sela odveli smo u Suho Polje.

Bekrić je pušten iz logora potkraj oktobra 1992. U premlaćivanju grupe “specijalaca”, a takođe i novih zatvorenika, on je počeo učestvovati potkraj svog boravka u logoru. Vlastitim sam ga očima vidio kako tuče zatvorenike. Sjećam se da je Bekrić tukao dva “bjegunca”, Andriju i Kamberija, a takođe i četiri zatvorenika Albanca koje su tek nedavno doveli u logor – Sadriju Osmanolaja, Hadžija Cikaja /kao u originalu/, Ljimuna Cikaja /kao u originalu/ i Redžepa Bajramija.

Iz logora Batković su me pustili na slobodu /izbrisano/ 1993. godine.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /izbrisano/

Datum: 11. 10. 1995.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Adisa Karamuratović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Svjedok pod šifrom KRAJ 054 mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu svjedoka pod šifrom KRAJ 054 koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Svjedok pod šifrom KRAJ 054 je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 11. 10. 1995.

Potpis: /potpisano/